

Una excel·lent actriu

Julie Atherton, una jove estrella del West End, va excel·lir en la interpretació de Cathy Foto: LLU SERRAT.

La versió concert –perquè era una versió concert– de la peça de teatre musical *The last five years* (2001), de Jason R. Brown, que es va estrenar dimarts passat al Teatre de Salt, va il·lustrar clarament el públic sobre les diferències entre un país amb una tradició teatral sòlida, com la britànica, i un altre que no en té, com la catalana, i més si parlem de l'àmbit del teatre musical.

Aquests cinc anys / *The last five years* és una peça de teatre musical de petit format, en què només cal una parella d'intèrprets, a més dels músics, en nombre variable, si és que es determina –l'opció més aconsellable– que la música sigui interpretada en directe. El lloc on succeeix l'acció és indeterminat, de manera que es pot construir una escenografia adient, o representar simplement, amb un canvi de llum, dos espais independents i un altre en què, només durant uns minuts, coincidiran els dos intèrprets. Dimarts, l'escenari del Teatre de Salt estava habitat només per un parell de tamborets alts a banda i banda, al centre hi havia un banc de carrer, sobre una catifa de fulles dels arbres de la plaça de les Llàdrigues, amb el tint vermellós que els ha atorgat la tardor. Al darrere, en segon terme, un piano, un baix i una guitarra.

La història que explica Brown és molt convencional. Una parella, Jamie i Cathy, es coneixen, es casen i se separen en el termini de 5 anys. L'interès rau en l'estructura, ja que ella explica la història a la

inversa cronològicament, mentre ell l'explica des de l'inici fins al final. Això provoca situacions curioses per la contraposició d'estats d'ànim. Hi ha un desequilibri important pel que fa a la construcció dels personatges: Jamie és planer, no admet matisos, és un cretí integral; en canvi Cathy és més complexa, té les millors lletres de cançó i és la que desperta, amb un deliciós sentit de l'humor, l'empatia del públic. Tot això està potenciat per la interpretació de Julie Atherton, una de les revelacions del West End londinenc, amb una trajectòria en el teatre musical gens menyspreable. De fet, tornant a allò de les tradicions, Atherton és Cathy, mentre que Daniel Anglès fa de Jamie. Es tracta d'una actriu orgànica, que interpreta amb una naturalitat espaterrant –això posava encara més de relleu la innecessària afectació del seu partenaire–, i que malgrat el format ni carn ni peix de l'espectacle, és capaç de mostrar un personatge entranyable, divertit, en temes que no estan gens malament com *A part of that* o *I can do better than that*. Veure i escoltar Atherton ja justifica pagar l'entrada.

Aquests cinc anys / *The last five years* no és un gran espectacle, però sí un bon divertiment, que és com sembla que ho considerava l'autor, el qual li va treure transcendència en el moment de l'estrena. Més aviat fa la sensació que va ser un espectacle amb un component terapèutic important, després de fracassar el seu primer matrimoni.

La versió presentada dimarts a Salt, al meu parer, té diversos problemes. Un d'ells és l'excessiu estatisme. Un altre, que desmereixia tot el muntatge, va ser el volum de l'amplificació de les veus –la d'ella és fantàstica–, que en ocasions va arribar a ser molest per a l'espectador, sense cap mena de necessitat. Un darrer aspecte és la

traducció inexistente de les lletres de les cançons al català. No es pot pretendre que tot el públic sigui competent en anglès, ni que entengui exactament què passa a l'escenari només pel to i el llenguatge corporal de l'actriu. Hagués calgut la sobretitulació per captar tots els matisos. Malgrat tot, el públic s'ho va passar bé.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 03-11-2011 Pàgina 47

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/470983-una-excel·lent-actriu.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss